

A háromrészes önarcképsorozatam a „Me, Myself & I” címet viseli, mivel mindhárom alkotáson ugyanaz a látvány-illetve érzélemvilág fogalmazódik meg, ugyanaz a mentalitás hatja át a műveket, csak mindig egy kicsit más perspektívából megközelítve azt. Illetve az „Én, én és én” fogalomvilága is azt próbálja tükrözni, hogy végsősoron csak magára számíthat az ember, az elidegenedés érzésének megtapasztalása mindenképpen bekövetkezik. Érhetik akár pozitív élmények, akár atrocitások a művészt, a végkimenetelen nem változtat semmit. Hangsúlyozom, az elidegenedés érzésének megtapasztalása elkerülhetetlen. Emellett nyilván egy hatalmas énközpontúság is jelen van egyszerre a munkákban, ami önzést és magabiztosságot is sugallhat magából. Viszont ha a mai világban nem koncentrálni magára az ember, elveszik a fókusz, az önazonosság, és vele maga az egyén is. „Inkább legyek kívülálló, mint személytelen” – idézve jómagam.

Viszont a kívülállóság állandósága, örökkévalósága, kritikus helyzete értelmet tud nyerni a munkák által, melyek egy adott időszakot ölelnek fel, azonos időben készülve, elemenként konzisztensen követve egymást mint sorozatként funkcionálva. Úgy illeszkednek egymásba akár a kirakós elemei. Ennek ellenére a festményeket átható eszmeiség mégis egyfajta lázadó, dekadens „punk” magatartást képvisel, mely kulturális gyökerei mélyre nyúlnak bennem és a művészetemben. Egység a káoszban, ambivalencia, érzelmi válságok. Nagyjából ezekkel a kifejezésekkel lehetne a legkorrektebben megfogalmazni/összefoglalni festményeim áttörő lényegét.

Munkáimon a színek szinte úgy ütköznek össze egymással, akár a pogo-ban az adrenalinnal feltöltött emberi testek, amik úgy cikáznak az éterben akár a neutronok maghasadáskor. Amellett, hogy kombinálódik az energikus színhasználat az egyéni megközelítésekkel, erőteljes kompozíciókkal, változatos technikákkal, mégis egyfajta fáradtság, megkopottság, melankólia párosul a haraggal, erővel, és a punkságból fakadó mindent elsöprő energiával. Hangsúlyosak az ambivalenciák, a kettősség érzése. Kissé olyan ez mint a bipoláriság, csak itt nem váltják egymást az érzelmi állapotok, hanem egyszerre történnek, egy időben, mintha valami szüntelen paradoxon állna fenn.

Sorozatam első eleme, a „Me” egy vegyestechikával készült darab, melynél egy vízfestéssel fröcskölt/folyatott vászonra helyeztem rá a papíralapú önarcképet, melyre linófestéssel festettem rá, illetve dekolázs technikát alkalmaztam, amivel különféle roncsolások keletkeztek a felületen. Ebbe szintén belefestettem, átdolgoztam az anyagot.

A sorozat második eleme a „Myself” a kék árnyalataiból textúrált vastag papírra készült, erre került rá egy zöld fedőréteg, amire az önarckép került. Ezen munka remekül reprezentálja a dekolázssal vegyített trash-punk vonalnak a kibontakoztatását, illetve maguk a roncsolások, a festés egyfajta tudatosságról árulkodnak, de emellett nem vesznek el a spontaneitás alkotóelemei sem, ugyanúgy, ahogy a többi munkánál is megfigyelhető.

A sorozat harmadik eleme az „I” szintén a kék árnyalataiból textúrált vastag papírra készült, tehát nem egy semleges fehér felületre történt a festés. A meleg és hideg színek kontrasztjával próbáltam variálni, játszani, illetve az sem volt utolsó szempont, hogy maga a festmény dinamizmusa, mozgása, áramlása egyfajta alappilléreként funkcionáljon a munkának.